

[Nyboe Andersen.]

tværtimod vakt forundring, at vi har accepteret uden at forlange forhandlingerne udsat.

Jeg tror, det var i ganske særlig grad vigtigt, om man ved denne første konfrontation efter vort formelle medlemskabs ikrafttræden havde sat sig alvorligt i respekt. Jeg tror omvendt, at der en risiko på længere sigt ved, at man ikke satte sig i respekt. Det har skabt eller kan skabe grundlag for den betragtning, at danskerne altid er til at snakke med; dem skal man bare behandle lidt hårdhændet, så giver de sig. Der er ikke engang 3 uger, til vi skal have landbrugsministermøde igen. Så begynder forhandlingerne — en serie vanskelige forhandlinger må man forudse frem gennem foråret — om kommende priser i landbrugsordningerne. Også her vil der stå betydelige beløb på spil for Danmark. Det er vigtigt, at der under disse forhandlinger kommer til at stå respekt om den danske forhandlingsdelegation og dens politiske leder.

Vi har jo fået at vide ved flere lejligheder i de sidste dage fra statsministeren, at det alt i alt var et gunstigt resultat, der kom ud af disse forhandlinger. Det er da rigtigt, at den omstændighed, at Danmark er blevet medlem af de udvidede fællesskaber, vil medføre betydelige økonomiske fordele for det danske samfund, fordele, der umiddelbart viser sig i form af højere eksportindtægter for landbruget. Men jeg vil gerne gøre to bemærkninger til det.

For det første ligger det fast efter den måde, forhandlingerne blev ført på, at disse fordele på baconområdet — og det er det, det drejer sig om her — bliver væsentlig mindre, end det havde været at forudse. Fra dansk slagterikyndig side beregner man forskellen mellem det maksimum, der kunne være opnået, hvis vore ønsker var blevet opfyldt, og det faktiske resultat, man nøjedes med, til 480 mill. kr. Nu forudsætter det ganske vist, at vi havde fået alle vore ønsker opfyldt, og sådan går det sjældent. Jeg kender måske kun ét eksempel, hvor det er gået sådan, og det var for Englands vedkommende ved de forhandlinger, vi her har været igennem — og det var desværre på vor bekostning. Alligevel: i forhold til ethvert rimeligt forhandlingsresultat er det store beløb, der er gået tabt.

Når man så i de beregninger, der er fore-

lagt for folketinget, alligevel kommer til et samlet resultat, som man siger svarer til det maksimumsbeløb, man skønnede i november, skyldes det jo, at man ændrer ved nogle meget væsentlige forudsætninger for skønnet i november. Det er aldeles klart og ubestrideligt, at på det britiske baconmarked vil vore indtægter blive væsentlig mindre efter dette forlig end forudset. Men så finder man ud af, at til gengæld vil vi tjene væsentlig mere på forskellige andre markeder, end man havde regnet med i skønnet i november, og på den måde kommer pengene til at passe. Det er jo et meget nemt regnestykke.

Jeg kan da godt forstå, at regeringen gerne vil give det udseende af, at man har den ventede gevinst ved vores medlemskab i EF hjemme, for sandheden er jo, at regeringen har taget denne gevinst på forskud. Vi får et tilskud nu på et par milliarder, eller hvor meget det kan blive, til vores valuta, og befolkningen burde kunne glæde sig over, at det ville betyde, at vi fik løst vore betalingsbalanceproblemer. I stedet går det altså sådan, at betalingsbalancen ikke forbedres, men formentlig forringes med noget i retning af et par milliarder i 1973. Det hænger bl. a. sammen med, at man har taget det på forskud ved den midlertidige importafgift, som flyttede import for 1 milliard kr. fra 1972 til 1973. Også indadtil har man taget gevinsten på forskud. Man har uden at afvente det faktiske resultat inddraget alle former for landbrugsstøtte. Så skulle man tro, at skatteyderne mærkede, at nu var der sparet 1,2 milliarder kr. på statsbudgettet. Men som vi alle ved, stiger statsbudgettets udgifter ikke desto mindre med over 5 milliarder kr., så det er der heller ingen der mærker noget til.

Jo, jeg forstår godt, at regeringen har været nødt til at fastholde, at det ventede regnestykke skulle gå op. Man har meget brug for et sådant resultat. Men det ændrer stadig væk ikke det faktum, at det kunne være blevet væsentlig bedre, hvis ikke de sidste muligheder var tabt på gulvet.

Jeg vil gerne have lov at sige, idet jeg nu vender mig til resultatet af de konkrete forhandlinger den 22.-23., at jeg nok synes, statsministeren slog alle britiske rekorder i retning af „understatement“, da han sagde for lidt siden: